

Vienošanās Nr. 2011/0049/1DP/1.2.2.4.2/11/APIA/VIAA/144

Projekta nosaukums: „Jauniešu ar funkcionāliem traucējumiem un sociālo atstumtības risku dzīves prasmju attīstīšana un integrācija izglītībā Rīgas Raiņa 8.vakara (maiņu) vidusskolā un sabiedrībā”

**Rīgas Raiņa 8. vakara (maiņu)
vidusskola un Integratīvā grupa
„Alias”**

piedāvā izrādi

Ja paveiksies...

Stāsti par svešumu un sapņiem

Par iestudējumu...

Muzikālā kustību izrāde „Ja paveiksies...” ir radoši integratīvs projekts, kurā piedalās dzirdīgi un nedzirdīgi jaunieši. Iestudējums stāsta par jauniem cilvēkiem, kas dodas darba meklējumos uz ārzemēm.

Etīžu virkni ir iedvesmojuši dažādi avoti: izrādes autore ceļojumu dienasgrāmatas, sarunas ar citiem ceļotājiem un darba meklētājiem, pašu aktieru dzīves pieredze, portugāļu fotogrāfa Sebastiao Salgado fotogrāfijas, kā arī mūsdienu literatūra par emigrāciju. Skatītājs izspēlētajās situācijās var lūkoties kā svešā fotogrāfiju albumā vai dienasgrāmatā un no nelieliem, aprautiem fragmentiem nolasīt dažādu cilvēku izjūtas, pieredzi un sapņus. Un aizdomāties par savējiem.

Izrādes skarbo poētiku veido atklāts spēles laukums, kurā nekas no teātra virtuves netiek skatītājam slēpts. Lai gan izrāde notiek gan latviešu, gan angļu, gan zīmju valodā, patiesā varoņu sastapšanās notiek bez vārdiem – caur ritmu, deju, kustību, žonglēšanu un mūziku.

Par svešumu...

Izrāde ir par mūsdienām – par tiem, kas no Latvijas aizbraukuši pēdējā desmitgadē. Šī tēma skar mūs visus, jo katrs no mums vai nu jau pabijis prom un atgriezies, šaubās braukt - nebraukt, pošas prom, vai domā un skumst par aizbraukušajiem draugiem un tuviniekiem.

Liela daļa aizbraukusi trūkuma spiesta un cer uz ātru peļņu – vieniem tas izdosies ātrāk, otri kārpīsies un cīnīsies diendienā gadiem, trešie savas lētticības dēļ kulsies no vienām nepatikšanām otrās. Citiem Latvijā vienkārši bijis par šauru un gribējies doties ceļā, lai mācītos un realizētu trakus, brīnišķus sapņus vai vienkārši „ietu dzīves skolā”.

Šī nav pirmā reize, kad latvieši masveidā izceļo. Labāku zemi cerēdami, mūsu zemnieki prom uz Sibīriju prasījās jau dzimtbūšanas laikos. Daudzi devās svešumā pēc 1905. gada revolūcijas. 20. gs. pirmajā pusē laimes zemi Brazīlijā meklēja tūkstoši latviešu. Un „apsolītās zemes” vietā tika pie smaga darba mūžamežos un beztiesiska stāvokļa. Un kur nu vēl tie, kas Latviju pameta otrā pasaules kara beigās – dzīvību, brīvību glābdami, uz drīzu atgriešanos cerēdami... Visos šajos izceļošanas viļņos sastapsim situācijas upurus, cīnītājus, pacietīgos, karstgalvjus un sapņotājus. Un neliešus, kas savējos izmanto.

Sākums svešumā nereti ir saistīts ar vietējo aizdomām, pazemojumu un atbraucēja vientulību. Nekuriene, izraidītība, izsaknotība – sauc, kā gribi. Vienus tas sapurina un liek rīkoties, citus grūž depresijā un atkarībā. Viens teiks, ka viņam trūkst kodola, kurā balstīties un dzīvot, cits skaidros, ka jūtas kā pārstādīta pļavas puķe, kas nespēj izaugt.

Nav brīnums, ka šādos brīžos sāk rakstīt arī nerakstītāji – lai piefiksētu, kas ar viņiem notiek, lai paši ar sevi parunātu un nomierinātu satrakotās domas un jūtas, jo otra cilvēka, ar ko sarunāties, taču nav. Līdzīgos brīžos rakstītas svešuma piezīmes iedvesmojušas arī šo izrādi.

Izrādes veidotāji

Rīgas Raiņa 8. vakara (maiņu) vidusskolas radošais kolektīvs režisores Marikas Antonovas vadībā.

Mūzikas autors Jānis Pitens.

Svešinieku stāstus izdzīvo

Agnese, Aleksandrs, Alise, Dace, Evija, Heinrihs, Ilze, Inga, Intis, Jānis, Jolanta, Sergejs un Uģis.

...skatuves prožektoru žilbinošā gaisma, esmu viens uz skatuves un runāju, nē, dziedu zīmju valodā. Daži skatītāji ceļas kājās un pamet zāli, bet es turpinu. Kad priekšnesums galā, es paklanos, bet pacelt acis uz skatītājiem bail – ja nu viņi visi ir prom...